

[Knud Kristensen.]

ogsaa vedvare og forstærkes, saa længe denne økonomiske Ulighed i Erhvervslivet opretholdes.

Efter min Opfattelse er en anden Virkning af denne ulige Erhvervspolitik denne, at det ikke er muligt her i Landet at faa gennemført en virkelig Rentesaenkningspolitik. Jeg tænker ved en Rentesaenkningspolitik ikke paa dette, at man giver Tilskud til at betale Renter, for det er ikke noget, der har noget som helst med Rentesaenkning at gøre, at man faar andre til at betale disse Renter. Naar jeg siger, at denne Erhvervspolitik er en af de største Hindringer for Gennemførelsen af en virkelig Sænkning af Renteniveauet, er det begrundet deri, at man ikke, hvis man i vort Samfund skaber en lang Række Virksomheder, der kan give et stort Renteudbytte, kan give 6—7—8—9—10—11—12 pCt. eller derover, kan faa Folk til at laane Penge ud til 3½ eller 3 pCt. Det er med Pengene som med Arbejdskraften: de søger derhen, hvor der er Udsigt til at opnaa den største Fortjeneste.

Derfor siger jeg til Regeringspartierne, at de nok kan tale om Rentesaenkning, de kan nok stille Forslag om Tilskud til Rentebetaling, men saa længe de fører denne Politik, kan de efter min Overbevisning ikke gennemføre det. Om de saa havde alle Mandater i begge Rigsdagens Ting, vilde de ikke kunne gennemføre en Rentesaenkning, hvis de da ikke ligefrem vilde ekspropriere Kapitalen og saa selv dirigere, hvad der skal betales for den. Og selv under denne Forudsætning vilde det sikkert vise sig, at Kapitalen hurtigt vilde slippe op.

Men den Politik, der føres, har ogsaa handelspolitisk en skadelig Følge. Maalet med en saadan Lovgivning skulde jo være at fremme Afsætning af Eksporten, men en Betingelse fra Udlandets Side for at tage Eksporten fra os er, at vi vil købe Færdigvarer i Udlandet, og i jo mindre Udstrækning vi gør dette, jo mere vi hindrer Indførsel af Færdigvarer, jo større er ogsaa Vanskelighederne for at faa afsat vore Varer. Det er en Erfaring, og det er ogsaa noget, jeg tror, enhver kan forstaa. Jeg skal i saa Henseende henvise til, at der for nylig i et konservativt Blad var et Interview med den tyske Landbrugsminister, i hvilket han sagde, at hvis vi var villige til at aftage flere Industriprodukter, Færdigvarer fra Tyskland, var man ogsaa der indforstaaet med — og det var Landbruget i Tyskland indforstaaet med — at aftage flere Varer, flere Landbrugsvarer her fra Danmark.

Det er Udtryk for en Tankegang, som enhver kan se er rigtig. Vi stiller os paa det Standpunkt: Skal vi købe hos et andet Land, vil vi gøre, hvad vi kan, for ogsaa at afsætte til dette Land; men de andre stiller sig selvfølgelig paa samme Maade og fører maaske endda an i denne Politik. Men da er det klart, at naar vi siger: Vi vil ikke købe noget, eller vi vil kun købe lidt hos jer, saa kan vi heller ikke afsætte saa meget, som vi kunde, hvis vi vilde købe noget mere.

Der er blevet talt om, at vort Erhvervsliv skulde omlægges; vi skulde gaa mere over til Industriproduktion, søge at oparbejde en Industriproduktion og Industrieksport. Ja, hvis det kan ske paa naturligt Grundlag, saa er der vist ingen, der kan have noget derimod — i hvert Fald er det noget, vi maa finde os i. Hvis man derved kan beskæftige Befolkningen paa bedre Betingelser og give den højere Løn og bedre Udbytte, er det en Udvikling, som vil komme af sig selv. Men hvis noget saadant gøres rentabelt ad kunstig Vej, medens det nationaløkonomisk i Virkeligheden ikke er det, kan vi ikke finde en saadan Fremgangsmaade rimelig, saa kan vi ikke indse, at det hverken nationaløkonomisk eller over for Erhvervene er en rimelig Foranstaltning.

Giv de forskellige Erhverv lige Vilkaar, saa vil Tiden og Udviklingen vise, hvem det er, der kan konkurrere, hvem der kan sende ud af Landet og hvem, der ikke kan. Det ved vi slet ikke noget om, vi ved slet ikke, hvor meget Industrien i Virkeligheden indtjener — det er jo Forskellen mellem Raavaren og det, man kunde købe Færdigvaren til. Jeg har talt med en Mand, som kender en Fabrik — han er villig til, hvis det forlanges, at oplyse, hvad det er for en —, hvis Fabrikation er opstaaet ved kunstig Beskyttelse, og det er blevet oplyst, at man i Udlandet kan købe den paagældende Færdigvare til samme Pris som Raavaren. Det vil altsaa sige, at baade den Kapital, der er sat i Foretagendet, hele Arbejdslønnen og alt Arbejdet ingenting er værd. Det har ikke tjent det allermindste ind til Nationen.

Hvis det er paa den Maade, vi skal have vort Produktionsliv omlagt, saa, siger jeg, bliver det ikke et rigt Samfund, der opstaar derved, saa bliver det et, der bliver fattigere og fattigere; for nationaløkonomisk tjener vi jo ingenting derved, men gennem kunstige Foranstaltninger er det lagt saaledes til Rette, at Arbejderne, Funktionær-